

Itsekkäästä pikku tytöstä

Kirj. Hilma Nylund.

"Äiti, minä syön kaikki nämä makeiset, nämä maistuvat niin hyvältä," sanoi Anni, joka äitinsä kanssa oli paluumatkalla kaupungista ostoksilta.

"Älähän nyt syö niitä kaikkia, neitiseni, muista toki siskoa, veljeä ja leikkiveriteitä," sanoi äiti. "Ja sitäpaitsi, kun syöt liian paljon niitä, tulet sairaaksi. Koetetaan nyt kiiruhtaa kotiin tästä kuumuudesta."

"Jospa olisin yksin maailmassa, niin yksin, ettei olisi ketään muuta kuin minä, niin saisin syödä makeisiakin vatsan täydeltä, omissaini kaikki, saisin mennä minne tahtoisin, saisin tehdä mitä hyvänsä, eikä äiti olisi aina kieltämässä," tuumaili pikku Anni.

Kotipihalle päästyään oli Anni niin väsynyt, että istui ruohikolle. Siinä levähtäessään alkoi makeispuusi näyttää niin viettelevältä että hän unohti äidin varoitukset ja ahmi niistä palan toisensa jälkeen suuhunsa ja lopuksi vielä nuoli pussin pohjan, niin että poskensa olivat kuin liisteröidyt. Sitten vasta hän muisti, ettei niin olisi pitänyt tehdä ja häpeän tunne alkoi vaivata hänen mieltänsä. Mitä hän nyt sanoisi äidilleen, miten nyt kestäisi siskon ja veljen moitteet? Hänellä ei ollut rohkeutta mennä tupaan vaikka aurinko naahtoi tulikuumana. Liiallisesta makeisten syönnistä ja kuumuudesta rasittuneena hän heittäytyi pitkälleen ja nukkui.

Nukkuessaan hän näki unta että hän oli aivan yksin maailmassa, ei ollut hänellä veljeä ei siskoa eikä leikkiveriteitä, ei edes äitiä näkynyt missään. Hän löi pieniä käsiään yhteen ilosta ja juoksi läheisimpään jääkermamyymälään, jossa aukoi kaikki jääkermapurkit ja makeislaatikot ja ajoi molemmin pikku käsin suuhunsa kaikkia herkkuja, joita hän ennen oli saanut vain katsella, vaan harvoim maistaa. Mutta ihme ja kumma, ne eivät maistuneetkaan kauan hyvältä, ne alkoivat polttaa kieltä ja suuta kirveli kivuudesta.

"Äiti, anna vettä," hän huusi, mutta äitiä ei ollut missään. "Oh minähän olenkin yksin maailmassa", ajatteli Anni. Hänestä alkoi tuntua niin tyhjältä ja autiolta, kaikki menetti viehätöksensä ja ikävä ja pelko alkoi vaivata mieltä. Makeisia oli kaikkialla, niitä lenteli ilmassa kuin karpasia, niitä satoi pilvenä Annin päälle, niin että sattui kipeää kuin raakaiden isku. "Äiti, äiti, missä

sinä olet, äiti! Vettä, anna vettä! huusi Anni, käsiään huitoen.

"Tässähän minä olen, lapseni. Miksi sinä olet nukahtanut tähän kuumalle kentälle karpasten syötäväksi", puheli äiti. Sisko haki raitista vettä Annille ja äiti vei hänet viileään huoneeseen. Häpeissään kertoi Anni ahneudesta ja unestaan. Vaikka Annin äiti olikin vain yksinkertainen ja oppimaton nainen, ei hän koskaan kohdellut lapsiaan tylysti ja ankarasti ja niinpä hän nytkin vain otti Annin syliinsä ja selitti, kuinka rumaa oli olla sellainen itsekkäs pieni ahmatti ja kehotti Annin toiste jakamaan makeiset siskon ja velkon kanssa. "Etkö muista, kuinka ikävää sinulla oli unissasi?" hän sanoi. "Yhtä ikävää sinulla on valveilakin ollessasi, jos olet kovin itsekkäs. Itsekäs ihminen on yksinäinen ja ilman tovereita. Pitää jo nuorena oppia antamaan arvoa toveruudelle ja ystävyydelle eikä hävittää niitä tyhmällä itsekkyydellä. Ihminen ei saa alistua sorttavaksi, mutta hänen ei silti pidä olla niin itsekkäs, että kenesäkään välittämättä uhraa kaikki omaksi mukavuudekseen. Me olemme köyhiä ja ne pienet herkut mitä saamme, täytyy jakaa siskon, veljen ja sinun kesken."

Annin mielessä säilyi kauan unensa ja muisto siitä, kuinka ikävää unissa oli ilman leikkiveriteitä ja äitiä. Hänestä tuli niin ystävällinen ja hyvä, että kaikki etsivät hänen seuraansa ja kaikki pienet toverit rakastivat häntä. Hän ei enää koskaan ollut sisko-aankaan kohtaan sellainen kuin ennen, että olisi hänestä välittämättä syönyt kaikki herkut yksin ja jättänyt pikku askareet yksin hänen tehtäväkseen. Hän melkein, koetti voittaa toiset lapset tyvyydessä ja kaikista köyhälistö lapsen puutteista huolimatta, oli Annin elämä hauskaa ja valoisaa. Hänestä kasvoi hyväsydäminen ja järkvy nainen ja innokas sosialisti.

BUTTE, MONT.

Täällä Buttessa on tavattoman kylmää enkä yhtään pidä täällä olosta. Jospa pian tulisivat kauniit kesäpäivät, että pääsisin Columbia Gardeniin, kuten viime kesänäkin. Olin siellä joka päivä viime kesänä. Minä olen vielä pieni tyttö, enkä osaa kirjottaa suomea. En ole ehtinyt vielä oppia suomea lukemaan enkä kirjottamaan, mutta alon opetella. Terveisiä kaikille. — Vieno Kovero.

PALISDALE, MINN.

Minäkin seuran toisten esimerkkiä ja kirjotan Toverittaren Lasten Osastoon ja tervehdän kaikkia pieniä tovereita kaikkialla. Me asumme täällä maalla, Mississippijoen varrella. Teemme veljen kanssa savesta pieniä palloja, kuivaamme niitä ja saamme siten niistä leikkikaluja. Eivät ne ole niin koreita, kuin puodista os-

tetut pallot (marbles) vaan saman asian ne ajavat. Minulla on yksi velli, viiden-vuotias. Minä olen pian kymmen-vuotias. Minä haluaisin kovin saada polkupyörän, vaan isän ja äidin rahat eivät jouda lasten tarpeisiin, sillä rahaa ei ole paljon ja heidän on vielä täytynt ostaa vapauslainabondikin, joita täytyy kaikkien ostaa, vaikka ei olisikaan rahaa. — Minä vain toivon, että sosialistinen yhteiskunta pian tulisi, että lapsetkin saisivat kaikkia leikkikaluja ja huvitteluvälineitä, jotka tekevät elämän oikein hauskaksi.

Tov. Walter Toppila.

OULU, WIS.

Kun näin kirjeeni Toverittareissa, niin ajattelin kirjottaa toisenkin ker-

ran. Butten muori lähetti tai tilasi meille kuudelle nukkalle yhteisen Toverittaren. Sitä on kysymys, kuka sen saa ensin lukea, vaan hyvä sopu tilan antaa ja rakkaus vällyä laistaa, on vanha sananlasku. Ja ei köhän se tässäkin tapauksessa pidä paikkaansa. Se saa lukea ensin lehdin, jolla on viikkilimmät takajalat ja kerkiää ensiksi postilaatikolle.

Butten muorille kiitos Toverittaresta. — Fred Getto.

SOINTULA, B. C., CAN.

Luonto on pukeut ylleen komean kevät-pukunsa. Puut ovat täynnä lehtiä ja kedolla helottaa monenlaisia kauniita kukkia, aurinko paistaa niin lämpimästi, että on vaikea olla huoneessa sisällä ja linnut laulaa aamusta iltaan ja laittelevat pikku pesiään tulevia polkasiaan varten. Koulussakin on niin paljon hauskeempaa kun aurinko paistaa akkunoista sisään. Pian on käyhälistön juhla vappu ja silloin on täälläkin kaikilla hauskaa. Minä sain Lasten Kevään. Oli hauskaa lukea siitäkin keväästä, kun ollaan taas päästy kylmän talven yli.

Täällä Sointulassa toimii puhujaseura hyvin virkeästi. Me nuoretkin esitämme siellä kaikenlaisia ohjelmia: puheita, runoja y. m. Puhujaseuran kokous alkaa klo 7 joka sunnuntai-ilta ja kestäää klo 10:een.

Oli hyvin surullista, kun eräs pieni toverimme, Allan Hiltunen hukkuu. Hänen hautausmaalla tuli paljon väkeä. Kovin oli ikävää nähdä vainajan vanhempien surua. — Kumma kyllä, että täällä ei ennen koskaan ole ketään lasta hukkunut, vaikka heitä joka päivä leikkii rannalla.

Eräs toinen poika loukkasi jalkeansa, niin ettei saa olla koulussa. Kun sosialistinen järjestelmä tulee, niin ei tällaisia tapaturmia tapahdu, sillä lapsia voidaan silloin paremmin hoitaa ja suojella. Toivon hauskaa kevättä kaikille. — Tov. Aili Tynjälä.

BUTTE, MONT.

Terve, Toverittaren pikku lukijat! Minä olen kymmenen kuukautta vieraisilla iso-isän luona Oulussa, Wis., ja tädini luona Superiorissa, Wis. Nyt olemme olleet täällä kotona jo toista kuukautta. Kyllä siellä maalla on hauska olla, mutta kyllä minä pidän olla täälläkin. Minä olen vasta viidennellä vuodella. Minulla on kolmen kuukauden vanha pikku velko. Teemme pian huvimatkan Columbia Gardeniin. Siellä on isoja puita, kaikenlaisia kukkia ja kaikenlaisia eläimiä, kyyhyksestä karhuun asti.

Terveisiä kaikille tutuille. — Violet Kangas.

TOMIN ÄITI

(Jatkoa edellisestä sivulta)

ennen pienenä lapsena ja laittoi hänet vuoteelle, istuen itse hänen viereensä ja katsellen hänen pököttömyyksiä ja kyynelten huuhtomia kasvoja. Sanoin kuvaamaton katkeruus valtasi hänen mieltänsä miestänsä kohtaan. Hänen silmissään leimusi viika ja huulensa puristautuivat tiukasti yhteen. Hän ei voinut puhua sanaakaan Bobille. Hän ei voinut nukkua mielenliikutukselta ja pelolta, että poika voisi tulla kuumeeseen. Tom oli kuitenkin aamulla niin virkeä, että Mary uskalsi hänet jättää ja lähteä työhönsä Mrs Hochsteinille. Maryn kasvat olivat mielenliikutuksesta ja valvomisesta kovin kalpeat. "Minä sanon, Mrs. Connel, teidän on paras mennä kotiin. Te näytätte niin kovin heikolta tänään," sanoi Mrs. Hochstein. "Tulkaa sitten kun voitte paremmin."

Mary noudatti kehoitusta. Hän tunsi itsensä kovin vähävoimaiseksi ja hän halusi tietää miten Tom voi. Hän käveli kotiinsa hitain, väsynein askelin. Portaisissa häntä vastaan tuli naapurinsa Mrs Brown, joka näytti olevan jostakin kovin kiihottunut.

"Oh, Mrs. Connel, he ovat molemmat varmaan kuolleet, he makaavat molemmat lattialla aivan kuin kuolleet."

Mary riensi ylös portaita niin nopeasti kuin pääsi. Hän pysähtyi ovelle ihmeissään ja säikähtyneenä. Bob ja Tom makasivat lattialla kasvot tuhkanharmaina ja huone oli täynnä omituisen hajuisia savua. Kiireesti hän riensi koettamaan Tomin päätä ja käsiä ja tunsi ne lämpimiksi. Mary haki astiallisen kylmää vettä ja valeli sillä miehensä ja poikansa päätä. Molemmat he heräsivät kuin iskun saatuaan ja tointuivat pian.

"Bob, mitä tämä on?" hän kyseli pelästyneenä. "Mitä tämä tarkoittaa?"

Sairaalloinen, irvistävä hymy levisi Bobin kasvoille kun hän vastasi: "Ei mitään, se oli vain hiukan opiumia."

Mary näki Bobin kädessä pipun ja koetti saada sen pois häneltä, vaan Bob iski häntä nyrkillään, eikä luopunut siitä. Mary oli kovin heikko — edellisten päivien järkyttävät tapahtumat olivat vieneet häneltä voimat, niin ettei hän jaksanut ponnistella miestään vastaan. Illalla, kun Tom oli mennyt jo nukkumaan, puheli Mary miehelleen, vaatiin häntä jättämään pojan rauhaan. "Minä otan hänet mukaani kun menen työhön," hän sanoi.

Jatket.

Tietämättömyyden kahleet ovat vaikeammat murtaa kuin tyrannein sotavoima.